

Паула Лайт
Сергеевата зима

Зимата в нашия политически живот се превърна във време на протести, копнеж за промени, горещ гняв и студена подлост, на управленска наглост и насилие, на народен гняв. Сега сме в ядрото на такава една зима, която не е първата, заредена с чувство на омерзение и отвращение, на непоносимост към властта. Зимата, в която Петър Младенов повика танковете, зимата на 1997, в която стагнарахме под управлението на Жан Виденов и, накрая, сегашната, Сергеева зима. Едва ли е само климатично съвпадение, че зими на остро политическо и социално недоволство се случват, когато управлява БСП. Сякаш тази политическа група съдържа фермента на толкова арогантност, престъпност и алчност, че винаги съумява да провокира народния гняв. Смяя, обаче, да твърдя, че никога, ама никога досега безпардонната наглост, дебелацинната, безумието и алчността на управляващите не са били толкова крайни, до такава степен отвъд представата за човешко достойнство, срам и покаяние, както сега, през зимата на 2009 г. По времето на Петър Младенов танковете, все пак, не дойдоха. Управляващите имаха поне дотолкова срам и страх да не проливат народна кръв и, когато ги уволняват, да си отидат. През 1997 г. също надделя малката капчица почтеност, която се беше съхранила в съзнанието на политиците и те се подчиниха на върховния сюзерен, Народа и си отидоха. Нищо подобно не се очертава днес. През целия си живот не съм виждала толкова наглост, толкова дебелашко нахалство, такава безумна жестокост и арогантност, каквато показва парламентарното мнозинство и правителството на Сергей Станишев.

Винаги, когато говорим за управлението на социалистическата партия се стига до копнежа за развод. В българското семейно право причината за развод се определя като „дълбоко и непоправимо разстройство на брака“. Това е състояние, при което бракът е изпразнен от всякакво съдържание, от хармоничното споделяне на хляб и трапеза. Чувствата отдавна са мъртви, отношенията формални. Между партньорите няма уважение. Те не се гледат в очите, нито гледат в една посока. Липсват надежди, усмивки, бъдеще със смисъл. Липсва и любов. Само изключително безумните, нагли и самозабравили се брачни партньори при подобен емоционален климат упорито продължават да се вкопчват в брачния съюз и да настояват, че няма да си отидат. Такова поведение никога не е резултат от любов. То е плод на омраза, пренебрежение, незачитане, безумна самонадеяност и надменност. Такъв брачен партньор се оказа и тройната коалиция, образуваща парламентарното мнозинство, начело със своя правителствен кабинет. Народът им казва „оставка“, а те

говорят как се подготвяли за следващия си мандат. Хората искат от тях да напуснат, а те развиват тезата, че имали най-добра програма, най-изгоден икономически план и без тях в страната щял да настъпи хаос. Работодателят им, българският народ заявява „Махнете се! Писна ни!“, а те радостно описват как се е подобрил жизнения стандарт на хората и колко отговорно са управлявали. Тъй като положението се оказва като в театър на абсурда, остана им един-единствен изход: да омаловажат народното недоволство и да го сведат до хулиганските прояви на шепа лумпени, последвани от малолетни наивници и криминално проявени лица. Всеки, който на 14.01.2009 беше на площада пред Народното събрание, може да потвърди, че пред сградата не стоеше шепа пияни или дрогирани гамени, а хиляди граждани, млади и стари, мъже и жени, които бяха мирни, цивилизовани, достойни и знаеха много добре какво искат: РАЗВОД С НЕДОСТОЙНАТА ВЛАСТ.

Кой и защо направи провокацията? Къде е причината сега, в съвременния цивилизован свят да се опетним с проливането на народна кръв? В интервю за „Сеизмограф“ премиерът Станишев мъгляво говореше за някаква си неизвестна загадъчна група, която се стремяла да предизвика насилие. Очевидно, още от ранно детство Сергей е учен да смята останалите за безнадеждни глупаци и идиоти. Хайде с общи усилия да му докажем, че не е така и да направим един хладен, безпристрастен анализ на случилото се!

И в най-евтините и сензационни криминални романи се знае за триадата, чрез която се определя извършителят на престъпление. Това е човек, който е имал мотив и възможност и срещу когото има преки или косвени доказателства за вина.

И така, кой имаше интерес протестът да се провали, репресивните органи да имат основание да разтурят митинга, а участниците да бъдат дискредитирани? Само и единствено управляващата коалиция и правителството, защото те биха спечелили от това. Кой разполага със средствата да манипулира престъпните среди и полицията едновременно? Единствено тези, в чиито ръце е властта. А сега нека обсъдим доказателствата.

Към 9:30 на 14.01 на главния комисар на МВР се обажда неизвестно лице, което подава анонимен сигнал за взривно устройство пред Народното събрание. Не знам към колко часа са уведомили кмета от МВР, но едва към обяд органите на реда правят опит да разпръснат митинга. Ами ако устройството беше взривено сутринта? Освен това, забележете, на никого и през ум не минава да евакуира сградата на парламента.

Нима органите на реда питаят чувство на загриженост за гражданите, но не и за народните представители?! Обяснението е само едно: управляващите са ЗНАЕЛИ, че няма никаква опасност от експлозия, че загадъчните терористи с взривно устройство са измислени от самите тях.

Нека сега да поговорим за лошите провокатори, които са причината за насилието, кръвопролитията и побоите на площад „Народно събрание“. Всеки, който е наблюдавал станалото като очевидец или по телевизията, е забелязал добрата подготовка на тези лица. Усилията им бяха насочени към една цел: да прикрият лицата си, да се подготвят за бързо отстъпление и да останат в компактна група. Не, приятели мои, това не са нито футболни хулигани, нито случайни лумпени, а още по-малко хора под влияние на дрога или алкохол. Това са професионалисти. А професионални биячи с дисциплината на командоси имат на разположение само управляващите и престъпните групировки. В определени държави силите на властта и престъпния свят се сливат и това се нарича мафия... Нека ви припомня някои странни моменти от ставащото. С първите си действия провокаторите атакуваха не полицията, а хора от събралите се протестиращи. Едва след това, усетили вероятно, че не са убедителни в ролята си, нападнаха охраняващите огражденията полицаи. Въпреки бруталните им действия, полицаите стояха кротко като нещипани девойки и с нищо не попречиха на тези брутални актове. И дете можеше да ги разпознае по качулките и маските. Тия лица, за които в медиите се спрягаше, че били пияни, дрогирани, анархистично настроени, изглежда, дотолкова уплашиха полицията, че и с пръст не ги докосна. Мисля, по-скоро, че им беше НАРЕДЕНО от някого да не ги закачат. Забележете, никой от провокаторите не беше задържан и разпитан или поне такава неща не е огласено. Вместо това, арестите се напълниха с цивилизовани студенти, изплашени хлапета-ученици и някой и друг старец. Сега, за пореден път подценявайки здравия разум на българина, управляващите се опитват, чрез изявленията на психиатри, психолози и т.н. да изкарат, че маскираните „герои“ били произволно сформирани младежки банди. Подчертавам, че дори да е имало няколко хлапета, увлечени да подражават на непознатите, ударната сила не беше никаква стихийна и произволна група.

Едва след тази описана по-горе пантомима, полицията се сети, че има дълг да се справя с безредиците и атакува... старците и децата. Влачеха по земята мирно протестиращи, събаряха жени и деца, като сякаш се ориентираха към най-слабите физически и най-беззащитните. Целта беше една: да се събуди у протестиращите силен страх, да бъдат

демотивирани, да се разпръснат и да не се върнат пак.

Обяснението е само едно. Министърът на вътрешните работи е потърсил съдействието на престъпния свят чрез подходящ посредник. Лично аз се сещам за един, който обича да се облекчава във фонтаните, но е достатъчно коварен и хитър да държи главата на октопода. След определен пазарлък с престъпните босове (наркобосове или други, не знам) се формира ядрото на провокаторите, което става летяща бригада в полза на ръководството на полицията и управляващите.

Ето я истината, гола и неукрасена, без маска и качулка. Загрижено-то, хуманно и социално правителство не само потърси, но и създаде повод да се пролива народна кръв. Какво, отричате ли, господа? Погледнете се в огледалото! Там ще видите върху челата си белега на Каин.

Впоследствие се използваха и други средства за овладяване на ситуацията. Над общественото съзнание бавно и коварно като мъгла се надвеси страхът. Медиите, поне първоначално, отразиха ставащото някак вяло и несигурно. Не ги обвинявам. Бяха потресени, а, поне доколкото знам, някои от тях също ядоха бой. На 18.01 г-н Бойко Борисов заяви пред програма „Хоризонт“, че е вероятно следователите и прокурорите при делата срещу протестиращи да действат под заплаха. В този случай съм склонна да му повярвам напълно.

Виждате злокобната мутация на другарите социалисти. През Луановата и Виденовата зима те все още имаха съвест и страх и не посмяха да посегнат на народа си. Сега, след като се ашладисаха с престъпния свят, вече нямат тия нежни скрупули. За да не си изгубят кокала през оставащите месеци, са готови да леят кръв и да травмират деца. Е, ако съвестта им донесе някой и друг кошмар, ще се утешат на Карибите, в знойните прегръдки на някоя латино-американска гърла...

Друг любим подход на управляващите е умалителната хипербола. Всички протестиращи, млади и стари, искаха едно, оставката на правителството, уволнение на нежеланата и ненавиждана власт. От изявлението на премиера по-късно излезе, че се е касало за някакви малки групи с дребни и козметични проблеми, които лесно ще се уредят. Козметичен проблем е погубената ни природа и отсечените гори! Дребнолия са гладуващите майки! А ако в студентското градче убиват деца, е, какво толкоз е станало? Нали кабинетът е отпуснал няколко милиона за ремонт на общежития и ще увеличи броя на полиците в района. Чух и твърде интересното изявление, че охраната на гражданите от престъпността била работа на кмета. За такива положения баба ми имаше следната поговорка: „Ти заплываш негодника в лицето, а той ти говори, че това било

росица от Бога“.

Нека сега видим кой как издържа гражданския си изпит.

Да започнем от депутатите. За сравнение, ще напомня протеста на таксиметровите шофьори при управлението на Костов, когато водачите на таксите протестираха заради убийството на детето на свой колега. Премиерът и част от управляващото мнозинство излязоха вън, сред хората и застанаха пред тях, за да дадат обяснение, въпреки че протестът не беше разрешен по надлежния ред. На 14.01, обаче, управляващи и опозиция се криеха в сградата като охранени пльхове и гледаха през прозореца как бият народа им. Всъщност, мисля, че трябва да се извиня на пльховете, защото те се свират в дупките си, за да избягат от котки, кучета и капани, но не бягат от своите. Нашите политици излязоха полоши от пльховете. Включително и тези от опозицията, които излязоха едва на следващия ден, когато всичко беше спокойно и безопасно. Оценка по гражданско достойнство: слаб (2)!

Нека оценим поведението на редовите полицаи. Мисля, че бяха объркани, подведени от бутафорията и измамата и манипулирани от шепата безсъвестни политици. Вярвам, че, когато размислят добре, ще си извлекат най-важната поука: Когато властта се изправи срещу народа си, единственото, за което трябва да се грижат, е народът, защото той е истинският им работодател и сюзерен. Нека никога не забравят, че студентите, простили побоя, подкрепиха техните искания. Надявам се никога да не забравят този урок по достойно гражданско поведение.

А какво да кажем за гражданите в страната, още по-зле за софиянци, които останаха в купа на зяпачите и дървените философи? Типично по нашенски, оцениха ставащото на чаша ракия, излегнати удобно пред телевизорите и мъдруваха пред булките си къде била грешката на протестиращите и как им липсвала добра организация. А вие защо си останахте по домовете, братя и сестри? Защо оставихте дечицата и шепата достойни старци да воюват сами за демокрацията ни? Не се ли срамувате? Неотдавна четох една прекрасна детска книжка за котарака, който научил малката чайка да лети. Животното било отхранило малката птица, останала сираче, но не можело да ѝ помогне да се научи да си служи с крилето. Но, все пак, успяло – с любовта и подкрепата си, с уважението и силата, която вляло на сиротното пиле. Подобно на котката в тази приказка и ние нямаме криле. Отсякоха ни ги през годините на славната социалистическа диктатура. Не сме виновни, че сме осакатени, че сме безкрили. Но не пречете на младите да летят! Не им давайте уроци по пълзене! Посочете им синьото небе и им кажете: Сине, дъще, разпери

криле! Ти можеш да стигнеш слънцето! Можеш!

А сега ще се обърна към вас, наши скъпи деца! Браво! Дълбок поклон пред смелостта и достойнството ви! Вие не се изплашихте от репресиите и не побягнахте с подвити опашки. Не допуснахте и да бъдете провокирани към насилие и зло, а последвахте примера на Махатма Ганди и на Мартин Лутер Кинг. Помнете, че мечът на мирния справедлив гняв, който държите, е меч на светлината и доброто! Бог е с вас, защото каузата ви е достойна и справедлива. Оценка по гражданско поведение: Отличен (6).

Какво повече бих могла да ви кажа? Ще завърша с една малка песен, която някога са пеели шотландските миньори в дните на справедливата си борба за хляб и свобода:

И човекът ще стои изправен, дори и с наболял гръбнак

Просто, защото е ЧОВЕК.

Не допускайте брътвежите на страхливците да ви наранят. Правото е на ваша страна!

КРАЙ

© 2009 Паула Лайт

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/10217>]